

## POSTANOWIENIE

Dnia 16 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek (przewodniczący)

SSN Antoni Bojańczyk

SSN Igor Zgoliński (sprawozdawca)

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 16 czerwca 2021 r.,

w sprawie **M. S.**,

wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania zakończanego

prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 19 lutego 2018 r., sygn.

akt II AKa (...), zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 8 maja 2017 r.,

sygn. akt XII K (...)

na podstawie art. 544 § 2 i 3 k.p.k., art. 639 k.p.k.

**postanowił:**

**1. oddalić wniosek;**

**2. obciążyć M. S. kosztami postępowania wznowieniowego w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych.**

### UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 8 maja 2017 r., sygn. XII K (...), M.S. został uznany za winnego tego, że działając wspólnie i w porozumieniu z J. S., w warunkach z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu, jedenastokrotnie wprowadził inne osoby w błąd co do możliwości wywiązania się z zawartej umowy ustanowienia odrębnej własności lokali, doprowadzając je do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, tj. popełnienia czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., za który wymierzona

została kara 3 lat pozbawienia wolności; na podstawie art. 46 § 1 k.k. został od oskarżonych orzeczony solidarnie obowiązek naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych (k. 5114-5121, t. XXVI).

Powyższy wyrok został zaskarżony przez obrońców oskarżonych oraz prokuratora.

Wyrokiem z dnia 19 lutego 2018 r., sygn. akt II AKa (...), Sąd Apelacyjny w (...) zmienił zaskarżony wyrok w punkcie zasądzającym odszkodowanie, a w pozostałym zakresie utrzymał go w mocy (k. 5385-5386, t. XXVII).

Od powyższego wyroku obrońca skazanego M.S. wniósł kasację, która postanowieniem z dnia 11 grudnia 2019 r., sygn. akt II KK 425/18, została przez Sąd Najwyższy oddalona jako oczywiście bezzasadna (k. 5603, t. XXVIII).

Obrońca skazanego M.S. złożył wniosek o wznowienie prawomocnie zakończonego postępowania na podstawie art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., podnosząc, że w sprawie ujawniły się nowe fakty i dowody wskazujące, że M.S. nie popełnił przypisanego mu czynu. Za takie obrońca uznał akty administracyjne, wydane przez organy samorządu i dotyczące możliwości wydzielenia lokali mieszkalnych w obrębie budynków (zaświadczenie Starosty (...) Nr (...)/2018 z dnia 4 września 2018 r., pismo (...) Urzędu Wojewódzkiego w W. z dnia 4 lutego 2019 r., pismo (...) Urzędu Wojewódzkiego w W. z dnia 30 września 2019 r. oraz Decyzja Wojewody [...] nr (...) z dnia 14 października 2020 r.).

Prokurator Prokuratury Krajowej w przedstawionej pisemnej odpowiedzi wniósł o oddalenie wniosku obrońcy skazanego M.S. (k. 5648-5651, t. XXVIII).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek był oczywiście bezzasadny. Niemal tożsamy w treści wniosek został już rozpoznany w postępowaniu II KO 63/20, w którym Sąd Najwyższy oddalił wniosek o wznowienie postępowania wobec skazanego J. S. Zważywszy na to, że skazanym przypisano oszustwo popełnione wspólnie i w porozumieniu, a obrońca w odniesieniu do obu skazanych nie powołał zindywidualizowanych okoliczności, lecz - zmieniając wniosek jedynie przez jego personalizację - wskazał argumenty tożsame, wywody Sądu Najwyższego zawarte w postanowieniu z dnia 15 grudnia 2020 r. pozostają w pełni aktualne również na gruncie tak skonstruowanego wniosku o wznowienie dotyczącego M. S. Obydwa wnioski

obrońca oparł na twierdzeniu o wystąpieniu nowych dowodów – wymienionych powyżej aktów administracyjnych, które wskazywać mają na istnienie podstawy wznowieniowej *propter nova* (art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k.). W sprawie II KO 63/20 dokonana została wnikliwa analiza tej dokumentacji, w aspekcie specyfiki działania skazanych wypełniającego znamiona przypisanego im oszustwa, której konkluzją było twierdzenie, że nie można jej nadać takiego znaczenia, jakiego domaga się obrońca skazanych. Sąd Najwyższy w obecnym tu składzie to stanowisko podziela, uznając je za adekwatne również w odniesieniu do M.S. Późniejsze decyzje co do wyodrębnienia lokali (nadal nie wszystkich) nie miały bowiem znaczenia dla prawidłowości przypisania skazanemu M.S. odpowiedzialności karnej w sprawie Sądu Okręgowego, sygn. XII K (...). Jej istotą było wszakże to, że taka prawna możliwość nie istniała w dacie oferowania i zawierania umów sprzedaży mieszkań i w świetle tego podejmowanie szeregu ustalonych działań, mających na celu ukrycie tego stanu, było zamierzonym wprowadzaniem pokrzywdzonych w błąd co do ryzyka związanego z zakupem tych lokali w realizowanej przez skazanych inwestycji budowlanej. Częściowe uregulowanie stanu prawnego lokali po upływie wielu lat od daty popełnienia inkryminowanego czynu nie mogło w żaden sposób wskazywać na dekompletację znamion, a co więcej, na co zasadnie zwrócił uwagę oskarżyciel publiczny w pisemnym stanowisku, wręcz utwierdzało w przekonaniu co do zasadności prawomocnego wyroku.

Nie stwierdzając zatem istnienia podstawy wznowienia postępowania określonej w art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. Sąd Najwyższy orzekł o oddaleniu wniosku obrońcy skazanego M. S.